

Hvad må de rigtige meninger koste?

Grønland tilsluttede sig i 2000 uden forbehold Kyoto aftalen. Det skete desværre - som mange andre politiske beslutninger - uden tilstrækkelige analyser af konsekvenserne. For blandt de problemer, Grønland har, er dilemmaet mellem udvikling og kravet om CO₂ reduktioner. Det må det nye landsting løse gennem en offensiv, international dialog.

*Af direktør Henrik Leth,
Grønlands Arbejdsgiverforening*

Grønland rammes i lighed med alle andre lande af de menneskeskabte klimaændringer. Vi skal naturligvis gøre mest muligt for at reducere udledningen af de skadelige drivhusgasser, også her i landet. Men vi skal vel at mærke gøre det inden for rammerne af vores nuværende produktion og livsførelse. For dilemmaet er jo, at den erhvervsudvikling, der er tvingende nødvendig for at udvikle en selvstående økonomi, ikke kan ske i tilstrækkeligt omfang, hvis vi samlet set skal mindske den nuværende CO₂ udledning. Efter GA's mening må Grønlands opbakning til de internationale bestræbelser for et bedre klima ikke ske på bekostning af målet om en selvstående økonomi. I den forbindelse befinder vi os - med vores beskedne industri - i en ganske anden position end de industrielt højt udviklede lande, der har skabt langt hovedparten af den globale forurening.

Mange mener, at Grønland skal acceptere reduktioner på linje med andre vestlige lande, og at vores image som et land med ren natur og bæredygtig udnyttelse af ressourcerne skal bevares for enhver pris. Det vil betyde en væsentlig reduktion af vores nuværende CO₂ forbrug. Problemet er bare, at man så skal gøre sig lysende klart, hvad disse politisk korrekte meninger vil koste. Efter GA's overbevisning vil det bl.a. betyde, at kan opgive drømmen om at klare os uden bloktilskuddet fra Danmark.

Hvis bare en del af de nuværende erhvervsplaner om fx minedrift, aluminiumsindustri og ikke mindst olieudvinding gennemføres, vil det medføre en mangedobling af vores CO₂ udledning.

Lad mig belyse problemstillingen ved et eksempel: Bliver olieproduktion på niveau med den danske, vil det betyde en 3-dobling af Grønlands nuværende udledning. Bliver det som den britiske

produktion, (som det amerikanske geologiske institut for nylig estimerede vores oliereserver), vil udledningen blive mere end 20 gange højere end det niveau, vi kender i dag!

Det er klart, at Grønland ikke kan spare på de nuværende udledninger eller købe CO₂ kvoter til at dække denne enorme merudledning. Internationale eksperter vurderer, at sådanne kvoter vil koste op til 8.7 milliarder kroner om året, afhængig af produktionsniveauet. Andre mener endda, at der bliver tale om væsentligt højere beløb. Skulle det grønlandske samfund eller vores industrier pålægges en sådan afgift, kan vi vinke farvel til industriel udvikling og øget selvstændighed.

Vi vil ganske enkelt ikke være konkurrencedygtige i forhold til de allerede udviklede lande, der næppe pålægger deres olie- og mineindustrier at betale for deres CO₂ udledning under en ny aftale. Vi har fx ikke hørt Connie Hedegaard bede Maersk og de øvrige olieselskaber i Nordsøen betale for deres udledning.

Valget til landstinget er også et valg mellem udvikling og stilstand

Vores politikere er nødt til at stille krav til den danske regering forud for klimatopmødet i december, så vi opnår samme rettigheder som de såkaldte G77 lande. Disse har i lighed med Grønland ikke nogen væsentlig industri og er derfor ikke omfattet af de reduktionskrav, som er gældende nu, men har tværtimod ret til øget udledning.

Men det betyder som nævnt ikke, at vi skal sidde med hænderne i skødet. Tværtimod skal vi sikre os, at vi maksimalt udnytter mulighederne for vandkraft og andre bæredygtige energikilder. Vi skal gå foran i udviklingen af de bedste og mindst forurenende teknologier - og bruge vores naturlige energiressourcer i argumenterne for industriel udvikling. Historien har også vist, at det er muligt at skabe innovativ udvikling trods skærpede mil-

jøkrav. Men det kræver et industrielt niveau, som Grønland først lige er begyndt på.

Vi hverken kan eller skal give afkald på muligheder, der bringer os nærmere en mere selv bærende økonomi og øget selvstændighed.

Stem på politikere, der kan og tør stille krav om, at Grønland ved de kommende klimaforhandlinger ikke bliver pålagt begrænsninger, der i praksis betyder, at den netop vedtagne selvstyrelov ikke er det papir værd, den er skrevet på!

Fakta:

Kyoto-aftalen er en international traktat med det formål at beskytte jordens klima. De lande, der har tiltrådt traktaten, forpligter sig til at reducere udledningen af kuldioxid og fem andre drivhusgasser. Traktaten er en videreførelse af FN konventionen "United Nations Framework Convention on Climate Change (UNFCCC)" og blev indgået i december 1997 i Kyoto, Japan. Aftalen indebærer, at de globale udslip af drivhusgasser skal reduceres med 5,2% i forhold til 1990-niveau. EU skal sænke sine udslip med 8 %, USA med 7 %, og Japan med 6 %.

I perioden 2008-2012 skal Danmark reducere den årlige udledning af CO₂ med 21%. Kyoto-aftalen løber til 2012. Forhandlingerne om, hvad der skal ske herefter, kører frem mod klimatopmødet i København i dec. 2009, hvor målet er at nå til enighed om en ambitiøs afløser for aftalen.